העולם הבא

בעריכת לילי גלילי

מוזמנים משתתפים. אחד המשתתפים יזכה מדי שבוע בפרס של 10 ל״י. הזוכה השבוע הוא עמי גור, רח׳ לוי יצחק 11, תל־אביב.

מזרח ומרזח

על חנות משקאות תל־אביבית הופיע בערב פסח שלט בלשון זאת:

„אנו פונים אל אחינו בני עדות המזרח לקנות יין מתוצרת כרמל מזרחי בלבד. על־ידי כך נעזור איש לרעהו.״

מלון גלילי המקוצר

אגואיזם — האהבה היחידה בה נשמרים הנאמנות וההתמדה עד תום.

כסף — דבר טפל, שאיננו מסוגל לגרום אושר לאדם. עובדה היא, שבעל 8 מיליון איננו מאושר יותר מבעל 7 מיליון.

נסיון — הדבר היחיד שנשאר לך לאחר הכשלון.

סנסציה — לשעבר, לשמוע על פקיד ממשלתי מושחת. כיום, לשמוע על פקיד ממשלתי ישר.

קאפיטליזם — אסון מחריד בשביל האנושות, אבל לא נורא כל כך כשהוא קורה לך באופן אישי.

שלום — המטרה שלמענה מתענה האנושות מראשיתה ועד היום במלחמות.

שאול מנשה, סדום

טעות לעולם צודקת

הבעת צער היתה נשוכה על פניו. (ידיעות אחרונות)

נורית גלמן, נתניה

כאב נובח אינו נושך.

להטיל היטלרים על מוצרים. (דבר)

מאיר צמח, ירושלים

מסיונאל־סוציאליזם.

הגאשם הסתבר עם החוק. (ידיעות אחרונות)

שולמית סיין, תל־אביב

הסתדרות עוכרי הדין.

הרגיש צורך דחום. (חרות)

חנניה זינגר, רמת־גן

ורץ לבית שיבוש.

מאגדות הספרות העברית

רחמים

בימים שבהם ישב עדיין זאב יוסיפון בקיבוץ אשדות יעקב, הוא נהג גם לכתוב סיפורים ושירים. יום אחד ירד על עמק־הירדן חמסין איום, שכמותו לא נודע מזה שנים רבות. כל חברי המשק התגייסו לשאוב פחי מים מן הירדן, כדי לשפוך אותם על גג־הפח של הלול ולהציל את התרנגולות ממות בשרב. המים לא הועילו — בערוב היום התברר כי כל הלול, על 400 תרנגולותיו, גווע.

יוסיפון, שהמאורע נחרת בלבו, ישב וכתב סיפור על קורות אותו יום, שהסתיים בפסוק: „כל הלול גווע.״ הסיפור נשלח למוסף הספרותי של דבר ונדפס בו בשינוי קל: הפסוק המסיים היה „וכך גוועו 40 תרנגולות.״

כשנזדמן יוסיפון העירה, מיהר למערכת, פנה בתרעומת אל זלמן שז״ר, שערך בימים ההם את המוסף הספרותי, ושאל מה טעם ראה לשנות את סיום סיפורו, בניגוד לאמת ההיסטורית.

השיב שז״ר: „למה להיות אכזרי כל כך? למה לכתוב, ,כל הלול גווע׳? רחמים! מספיק אם כותבים ש־40 תרנגולות גוועו!״

איתן גיריון, צה״ל

מתמיד

הסופר שלום יעקב אברמוביץ׳, הידוע יותר בכינויו מנדלי מוכר ספרים, לא רחש חיבה יתירה לפרחי הסופרים שהחלו למשוך בעט לעת זקנתו.

יום אחד בא לפניו זלמן שניאור, כשבידו חבילת כתבי־יד של ביכורי שירתו. מנדלי עיין ארוכות בדפים, ולבסוף הושיטם למחבר ואמר: „כתוב, ידידי הצעיר, המשך לכתוב. אולי במשך הזמן ישתפר כתב־ידך.״

קללות

הסופר שלמה אנסקי, מחבר „הדיבוק״, היה זקוק פעם לצורך יצירתי לשפע של קללות אידישיות. כשהתעניין אצל מכריו היכן אפשר להשיג רשימה של קללות כאלה, היפנו אותו לזקנה אחת שמכרה תפוחים בשוק בוארשה.

אנסקי הלך אל הזקנה וביקש ממנה להשמיע את קללותיה תמורת שכר־מקללים של עשרים זלוטי. הזקנה ניסתה לקלל במרץ, אבל ללא הצלחה ממשית. קללותיה יצאו מפיה חיוורות וחסרות־תנופה. כשסיימה, אמר לה אנסקי: „תודה רבה!״ ופנה ללכת. „רגע אחד,״ צעקה הזקנה, „ומה עם הכסף?״ „איזה כסף?״ היתמם אנסקי, „אני הבטחתי לך איזה כסף? מה פתאום?״ „מה זאת אומרת?״ שאגה הזקנה ופתחה במטר־קללות, שנמשך רבע שעה רצופה מבלי לחזור על קללה אחת פעמיים.

אנסקי רשם בשקדנות את כל הרפרטואר, ורק בסיום שילם לזקנה את הסכום המובטח ונפרד ממנה בתודה.

משרתם של שני אדונים

הח׳ פטישי ניגש אל הדלת שעליה היה כתוב באותיות גדולות „אהרן פטישי, מנהל״ ודפק עליה בזהירות. אחר כך מיהר להיכנס לחדר פנימה, התיישב בכורסה שמעבר לשולחן הכתיבה ואמר בקול עבה ומהמהם מבעד לסיגאר: „יבוא! מה יש?״

כאן קפץ ממקומו, פשט מעליו את המעיל האלגנטי, לבש במקומו חולצת־עבודה, חזר לדלת ואמר: „זה אני, פטישי, מוועד העובדים של ,געש׳. שלחו אותי אליך כדי לברר משהו...״

בלי לחכות לסיום המשפט, לבש הח׳ פטישי את המעיל ומיד לאחר מכן אמר מר פטישי בקול תקיף: „מה שוב?״

„העניין הוא בזה,״ הסביר הח׳ פטישי, שקפץ בינתיים בזריזות לעבר השני של שולחן הכתיבה המהודר. „הגיעה אלינו שמועה, כי אתה מתכונן להנהיג כאן, במפעל ,געש׳, פיטורי ייעול. להוי ידוע לך, שאנו, ועד העובדים, נתנגד לכך בכל תוקף...״

„שערורייה!״ צעק מר פטישי כשהוא קופץ אל תוך כורסתו ומנופף בסיגאר בזעם גובר והולך. „אינכם יודעים שהמדינה נתונה במצור כלכלי? אינכם יודעים שהוזלת הייצור היא בשבילנו שאלת חיים ומוות???״

„נכון,״ הודה הח׳ פטישי בפני עצמו, אחרי שמצא את עצמו עומד בצד הנכון של השולחן. „אבל למה תמיד רק אנחנו, הפועלים, נתבעים לתת את חלקנו למשימה? למה תובעים רק מאתנו להדק את החגורה? הנה, אתם בהנהלה, למשל...״

מר פטישי הפסיק את עצמו בתקיפות. בעודו לובש את המעיל אמר בקול מאיים: „רק בלי השמצות אישיות, ח׳ פטישי. ההנהלה עושה כמיטב יכולתה.״

„לא נתווכח על זה עכשיו,״ השיב הח׳ פטישי. „סוף סוף, אין זה מענייננו, כנציגי העובדים. אבל לא נסכים שתזרקו לרחוב משפחות של פועלים וותיקים שהקריבו את כל כוחם על מזבח בניין הארץ.״

„מה זה שייך לייעול הייצור?״ רעם מר פטישי בכורסתו. „הסבת מצבם של הפועלים והעלאת רמת־חייהם תהיה אפשרית רק עם הגברת הפריון והתפוקה. הסברתי את זה עשרים פעם.״

„ומה עם רמת־החיים של המנהלים, מר פטישי?״ שאל הח׳ פטישי בלעג דוקרני. „מי נוסע פה במכוניות פרטיות ומוציא אלפי לירות לנסיעות מיותרות לחוץ־לארץ?״

כאן כבר לא שלט מר פטישי ברוחו וסטר סטירה עצומה על לחיו. מיד אחרי זה הוא הכריז שביתה צודקת נגד עצמו ובתגובה איים להוציא את עצמו מההסתדרות בעוון שביתה פראית.

מאז, מרוב רוגז, הוא איננו מדבר יותר עם עצמו

עמי גור

— „אוי ואבוי, חיים! את משפחת קפלן שכחנו להזמין!״

שתי דקות אינטליגנציה

היפוכו של דבר

כשאלות הבאות — תהיה התשובה ההפוכה נכונה. למשל: סלע תנכ״י שהוא ההיפך מ„ירוק״ הוא סלע אדום. השאר — לטיפולך האישי.

(1) איזה נהר הוא ההיפך מ„עדיין לא״?
(2) איזה מזג אוויר הוא ההיפך מ„אימך״?
(3) איזה ח״כ הוא ההיפך מ„כהה״?
(4) איזה גרזן הוא ההיפך מ„חם נוח״?
(5) איזו גברת היא ההיפך מ„סמיכה״?
(6) איזה אליל הוא ההיפך מ„אשה״?
(7) איזה רמאי הוא ההיפך מ„שחור״?
(8) איזה שר הוא ההיפך מ„אב רע״?

שבח חיים, ירושלים

★ ★ ★

תשובות: (1) נהר כבר (2) מזג אוויר אביך (3) אריה בהיר. (4) קרדום (5) דלילה. (6) בעל. (7) לבן הארמי. (8) מרדכי בנטוב.